

*

עמ'עז שלז'נגר

כ"ד אייר תשס"ח – לילה

על הרב שג"ר אני לא יכול לכתוב. כי הוא כבר מת ואני עדיין חי. והחי לא מצליח לכתוב על המת. ואת הרב שג"ר החי אני כבר לא זוכר. חזקה שהמת ישתכח לי מהלב. אולי הלב שלי חי מדי בשביל המתים. או אולי הוא כבר מת מדי בשביל מוות של אחרים. בכל מקרה הרב שג"ר האיש לא מצליח לצאת ממני אל הפה או אל הדף. והרב שג"ר המת לא מצליח לחיות לי מספיק בשביל לצאת. ועל מוות אני לא יכול לכתוב. כי מוות כרגע הוא רק ההעדר. הרב שג"ר לא מת לי, הוא פשוט לא חי. היה חי והפסיק. הוא לא אמר לי שבת שלום ככה שלא הספקנו להיפרד, ובשבילי הוא פשוט הפסיק להגיע לשיעור של יום חמישי. אולי הוא עוד יגיע. כנראה שלא, אבל אף פעם אני לא אדע. אולי פשוט זה אני שהפסיק להגיע?

אז על מה יש לי לכתוב? על השנה הזאת. או ליתר דיוק על השנים עשר חודש האלה. אולי קצת יותר. מתישהו לפני פטירתו של רבנו ישבתי והבנתי שזה יקרה. לא דיאגנוזה רפואית קודרת במיוחד וגם לא רגע של התנוצצות הריאליה של העולם הזה לתוך הפנטזיה היהודית הקלאסית שנקרע את השמים והשמים לפחות בפעם הזאת יקשיבו. ממש לא. זה היה הפסד של קבוצת כדורסל. לפעמים השגחת ה' בעולם נראית במלוא עוזה דווקא במקומות שזר לא יבין. אולי אפילו יבוז. כי הייתי בטוח שהוא יחיה. ניהלתי עשרות התערבויות אלוקיות. אם הוא יחיה אז... ואז... ה' יתברך היה יכול לצאת מיליונר אם הוא היה מוכן להפסיד בהתערבות הזאת. אבל זאת אפילו לא היתה אופציה מבחינתו. ואת זה הבנתי כשגוי שחור וגבוה הדף כדור עור לתוך טבעת מתכת. אז הבנתי שה' מקשיב לי ורואה אותי. והוא עונה לי "לא". זה נשמע לי מגוחך אבל זה אני.

ואולי היום זה השתנה? שנים עשר חודש אחרי? בימי המחלה וההתערבויות היה שיר אחד ששמעתי הרבה. זה שיר אהבה לא חשוב במיוחד אבל הוא משתמש בסימפול מתוך תפילת נעילה של יום כיפור. הלהקה (היהודית) ככה"נ בכלל לא הבינה את המילים של התפילה כי היא קטעה אותו באמצע. מה שבכל זאת נשאר זה חזן יהודי מבוגר ומיושב שזועק "ולפני קונן תחינתנו הפילי וביד עמך"; ההמשך שנקטע הוא

"רחמים שאלו, כי כל לבב דוי וכל ראש לחל". וניסיתי להיות שם. באמת. בעמדה הרומנטית של היהודי שמתחנן למידת הרחמים (מה זה בכלל? זה לא עבודה זרה?) שתפיל את תחינתו. שמשוכנע שכל מה שמפריד בינו לבין האושר זה רק כמה חזק הוא יצעק. אבל כמו שהרב שג"ר לימד, אנחנו כבר לא יכולים להגיד את המשפט¹ כי כבר אמרו אותו, אז אנחנו יכולים רק לצטט. ואני שמעתי שוב ושוב שיר אהבה לא מוצלח מדי של להקה נחמדה ולא יותר, רק כדי לנסות ולצטט תפילה יהודית. כנראה שכשהרב שג"ר אמר לנו לא לקרוע את השמים זה לא כי הוא לא רצה. או לא האמין. הוא פשוט ידע שזה לא ילך לנו. הוא ידע שאנחנו תלמידים שלו. אנחנו לא קורעים שמים, אנחנו רק נזכרים שפעם מישהו קרע אותם. אבל יש לנו גם חידוש. הקב"ה מנהיג את עולמנו כפי שהוא מנהיג מאז ומעולם. אבל לנו הוא מספר את זה אחרת. לנו הוא מספר את זה דרך משחקי כדורסל. והיום 12 חודש מפטירת מו"ר. היה עוד משחק כדורסל. ואנחנו בכלל לא שיחקנו. אולי כי אנחנו באבל. אולי כי ב-12 החודשים האחרונים באמת לא היינו טובים, לא רק בספורט אלא בהכל. אבל היה משחק ואנחנו לא היינו שם והתוצאה היתה שונה. שונה מאי פעם. אז אולי באמת הכל ישתנה עכשיו? ואיזה שיר אני אשמע עכשיו?

---

¹ אני אוהב אותך (היה בסרט).